

סוס של עץ

ממקום המחבוא מבצעים אווה גינסבורג ובנה בן השנתיים, יובל, גיחות קצרות אל גני המישחקים בסביבה. כל יום אנחנו יוצאים לטייל. מסתובבים ברחוב, משחקים בגן. אני עושה הכל על־מנת שיובל יחיה כרגיל, ולא ירגיש בשום דבר "יוצא־דופן". היא אומרת.

ממכות. רק אחרי־כך הסתבר לי, שבמיסמך חתמתי שאני מוותרת על הכל: על כל הרכוש ועל כל הדברים שניקנו בזכות תעודת־העולה שלי. אבל זה לא הפריע לי. מה שפגע בי היה העובדה שבמיסמך היה כתוב שהילד נשאר אצלו.

“**המאהבת היחה לבושה
בבגדים שלי והחזיקה
את בני”**”

“איך הרבנים לא הבינו שרק בגלל מכות חתמתי על מיסמך, שבו אני מוותרת על הכתובה, על דמי־מוזנות, על זכויותי על הבית, על המכונית ועל כל התלוונות שהגשתי למישרה ונשארו שם ללא טיפול? אמרתי לרב קוליק, אב בית־הדין שחתמתי (המשך בעמוד 30)”

בתחילת 1975 הכירה אווה גינס בורג, דרך אחותה מרים המתגוררת ברמת־הגולן, את בועז רבין, בן 24, מציל ומורה לחינוך גופני. “ההיכרות ביוזמו היתה תחילה טלפונית בלבד. רק מאוחר יותר, למרות אימויו של אהרון על בועז, הפכנו ידידים.” מספרת אווה, תוך כדי הכנת איכל לבנה יובל, ששב ממישחקיו מחוץ לבית המארחיט. “מה שפורסם, כאילו הייתי מאהבת של בועז (שהוא רווק), הוא המצאה של אהרון.”

אווה החליטה לדרוש גט מבעלה, למרות האימים והמכות שספגה, לטענתה, יום־יום מאז העלתה את רעיון הגירושין לפני אהרון. “הרגשתי שאני מהפוצצת ולא יכולה יותר, והגשתי בקשת גט דרך עורך־דין. מאוחר יותר, בלחצו של אהרון, הפסיק אותו עורך־דין לטפל בענייני, והתיק עבר לעורך־הדין הנוכחי שלי, משה גוטסמן, שגם הוא סובל מאהרון ומהמישרה מאז שהתחיל לטפל בתיק.”

“יום לפני הדין בבית הדין הרבני הכריח אותי אהרון, במכות ובאימי־רצח, לחתום על מיסמך, שלא יכולתי לקרוא אותו והוא לא תורגם למעני.” מספרת אווה, שאיננה שולטת היטב בעיברית ואינה קוראת בה. “הגעתי לבית הדין הרוסי, חבולה וכחולה

גינסבורג מתה אחיה ב... ...חיה ב...

שהיה מכה אותה יומם ולילה. “מייד אחרי נישואינו לקח אהרון את תעודת־העולה שלי, והוא משתמש בה עד היום. אחרי כמה חודשים ראיתי כבר את אהרון באור שונה. הוא החל מכה אותי ללא סיבה. אפשר להרביץ — ואפשר להתעלל. הוא היכה אותי ללא־גבול.” בכל אברי־גופי, משך שעות ארוכות. התחלתי לפחד מפניו. מאחר שלא ידעתי עיברית, ולא היה לי אל מי לפנות, העדפתי להכות ולראות איך יתגלגלו העניינים. קיוויתי שכשאהיה בהריון, הוא יחשב יותר. “כאשר נולד בננו, יובל, חשבתי שיחסו אלי ישתנה. אולם התעללויותיו נמשכו, ואף גברו.” אווה הגישה נגד אהרון תלוי־נות אחדות במישרה. “או כבר תפסתי קצת אומק,” מספרת אווה, “אבל המישרה לא עזרה וביטלה את כל התלוונות, אחרי שהשוטרים נפגשו עם אהרון. הוא אמר לכולם שאני לא נורמלית, והיכה אותי בנוכחות שוטרים וגם בנוכחות אימו, טובה, שגם היא הרימה עלי יד לא פעם אחת. אהרון כלא אותי בדירה בבתים וניתק אותי מן העולם. לא פעם התפאר לפני שיש לו קשרים עם המישרה ועם כל הארץ, ואף אחד לא יעזור לי.

“באחד הלילות, אחרי שבעט בי בביטני, טילפנתי למישרה מבלי שידע. הגיע שוטר בשם גרוסמן, שהתברר שהוא ידוד של אהרון, והוא סירב למלא תלונו נגדו. הוא אמר לי: “אז מה אם הוא מכה אותך? גם אני מכה את אשתי כשגמיע לה.”

רון מנדנד לי כבר הרבה זמן, שכשתגיעי לארץ אשלה אווה ואתך אלי, אמר לי הפקיד. הבנתי שהארון הוא ססדר את יציאתי מהונגריה. הייתי אז בת 20, ודי תמימה (לא כמו עכשיו). נשר ארתי בביתו של אהרון, ואתרי זמן קצר התי חתנו. לא ידעתי שהוא כבר היה נשוי קודם־לכן ושאשתי הקודמת, דבורה, התגרשה ממנו בגלל

יות משך היום, על־מנת שלא יהו אותה ברחוב. זיכה בעבודתה הרגילה, כקוסמטיקאית, ומקבלת החיננית את האשה המבוקשת ביותר במדינה כיום.

בבריחה

“בהתחלה,” מספרת אווה, “נאלצנו, יובל ואני, לעבור ממקום מחבוא אחד לשני, מתוך פחד שנתגלה.” אך כיום נמצאת אווה במחסה בטוח. שמועות אודות הימצאותה במיטיון או בין חוגי העולים־המתחנן אין כל ביטוס.

* טענות אלה מצד אווה, שהונלו עליידי גם בעבר, הוכחו בתוקף על־ידי בעלה, שהצהיר: “מעולם לא הייתי אותה.”